

PARAULA I VIDA

Festa de l'eucaristia i festa de la caritat

Celebrem amb joia el Corpus, festa de lloança de Crist, fet Eucaristia, i de compromís caritatiu. «En el

Pa de vida —diu el Papa Francesc— el Senyor ens visita fet aliment humil que guareix amb amor la nostra memòria, malalta d'atabalament. (...) En l'Eucaristia està tot el gust de les paraules i dels gestos de Jesús, el gust de la seva Pasqua, la fragància del seu Esperit. (...) Jesús s'ha deixat "partir", per nosaltres. I demana que ens donem, que ens deixem partir pels altres. Precisament aquest "partir el pa" s'ha convertit en la icona, en el signe d'identitat de Crist i dels cristians. Recordem Emaús: el van reconèixer "quan partia el pa" (Lc 24,35). L'Eucaristia és la donació que Jesucrist fa d'Ell mateix, revelant-nos l'amor infinit de Déu per cada persona. En aquest admirable Sagrament es manifesta l'amor «més gran», aquell que impulsa a «donar la vida pels amics» (cf. Jo 15,13). Quina admiració joiosa i quina emoció creient no ha de suscitar el Misteri eucarístic en el nostre cor!

En la **Diada del Corpus** sempre hi celebrem la **Diada de la Caritat**, i l'acció de gràcies pel servei que Càritas

Diocesana, amb les Càritas parroquials, van realitzant al llarg de tot l'any, setmana rere setmana. L'Església, essent fidel al seu Senyor Jesucrist, viu per a estimar, i la Caritat és una tasca intrínseca de tota l'Església, forma part essencial de la seva missió originària, igual que el servei de la Paraula i dels Sagraments.

Escoltant i posant en pràctica el missatge de Jesús tan bellament expressat en la paràbola del bon Samarità (Lc 10,25-37), ens adonem que la caritat cristiana és la resposta a les situacions de necessitat i d'indigència. Una resposta que cerca mitjans i persones al servei dels qui ens necessiten. Però una resposta competent, carregada d'humanitat, que no es queda en moments puntuals, i que és donada per part de gent ben formada en «les aptituds del cor», que estima tothom com una conseqüència que es desprèn de la seva fe. La caritat cristiana consisteix a descobrir on es necessita l'amor i a actuar en conseqüència. I això realitzat com a comunitat cristiana, amb programació, previsió i col·laboració amb altres institucions semblants. Perquè la caritat cristiana que intentem viure des de Càritas no

vol actuar per cap altre objectiu que no sigui estimar les persones amb un amor gratuït, que certament ve de Déu, que no imposa la fe a ningú però sí que la proposa des de l'amor compromès. De tal manera que tots els membres de Càritas donin testimoni creïble de Crist amb la seva actuació, i sobretot amb el seu compromís personal i comunitari.

«**Compromís social i caritat transformadora**» és el lema proposat per al Dia de la Caritat 2018 i està connectat amb el missatge de la campanya institucional de Càritas: «El teu compromís millora el món». Se'ns proposen quatre compromisos: 1. Viure amb els ulls i el cor oberts als que pateixen; 2. Cultivar un cor compassiu; 3. Ser capaços d'anar contrari en el compromís; i 4. Ser subjecte comunitari i transformador de la societat i del món, i això només és possible des de l'exercici d'un compromís comunitari, viscut com a vocació al servei dels altres. No oblidem que Càritas diocesana som tots. Càritas, Corpus, Eucaristia... signifiquen «amor concret», l'amor «més gran» de Crist, que es fa present i actiu entre nosaltres.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

El Museu Diocesà d'Urgell s'uneix al Dia Internacional dels Museus

El Museu Diocesà d'Urgell va participar en la celebració del Dia Internacional dels Museus amb una conferència sobre un fragment de retaule procedent de la Poble de Bellvé (la Torre de Capdella, al Pallars Jussà) i sobre la importància dels retaules de les valls pirinenques del segle XVI que es custodien a les dependències del Museu Diocesà. Alberto Velasco, historiador de l'art i conservador del Museu de Lleida la dictà el 17 de maig i es van poder admirar les peces del retaule objecte de la conferència. Els dies 18 i 19 es van fer sengles jornades de portes obertes.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús entrà al santuari amb la seva pròpia sang

La segona lectura de la missa d'avui, un dels textos centrals de la carta als Hebreus, té com a tema el misteri de la Sang del Senyor. «Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ha entrat al santuari i ens ha redimit per sempre». El text evoca la festa jueva de l'Expiació. El Gran Sacerdot entrava solemnement al lloc sant amb la sang dels animals oferts en holocaust, i amb la sang aspergia el poble per purificar-lo. Jesucrist no ho fa així; entra al santuari amb la seva pròpia sang. La imatge és tan impactant que fàcilment podem devaluar la seva força. Jesucrist entrant al santuari amb la seva sang vol dir que Jesús va entrar en comunió amb el Pare donant-se del tot. La

sang és el signe del veritable misteri de Jesús a la creu; ell s'ha entregat al Pare donant-se fins a la mort, i és així com ha arribat a la plena comunió amb Ell. La sang, essent el tema central del passatge, ha de deixar pas al seu veritable significat. El misteri de Jesús no és la seva sang; és la seva entrega personal, lliure, generosa, amorosa, total, al Pare. La sang n'és un signe. El misteri nuclear del cristianisme és Jesús donat del tot a Déu en la mort i entrant així a la veritable plenitud de la resurrecció.

Sobre aquesta base, l'autor de la Carta als Hebreus subratlla el sentit del contrast entre el culte antic i el sacrifici de Jesucrist. No és oferint altres coses o altres víctimes com l'home pot entrar en

comunió salvadora amb Déu, sinó oferint-se ell mateix. Així veu el fracàs de l'antic culte, signe del fracàs dels esforços humans per trobar la redempció i la vida. El contrast, pròpiament, no és entre la sang d'animals i la sang de Crist. El contrast és intentar entrar a la vida a través de coses més enllà d'un mateix, o donar-se personalment a Déu. És el que Jesús va fer. Així revela el camí veritable i desautoritza els altres falsos camins. La donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans, en l'amor, la justícia i la pobresa. En aquesta donació trobem la vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Fiesta de la eucaristía y fiesta de la caridad

Celebramos con gozo la fiesta del Corpus, fiesta de alabanza a Cristo, hecho Eucaristía, y de compromiso caritativo. «En el Pan de vida —dice el Papa Francisco— el Señor nos visita haciéndose alimento humilde que sana con amor nuestra memoria, enferma de frenesí. (...) En la Eucaristía está todo el sabor de las palabras y de los gestos de Jesús, el gusto de su Pascua, la fragancia de su Espíritu. (...) Jesús se ha dejado «partir», por nosotros. Y pide que nos demos, que nos dejemos partir por los demás. Precisamente este «partir el pan» se ha convertido en el icono, en el signo de identidad de Cristo y de los cristianos. Recordemos Emaús: lo reconocieron «al partir el pan» (Lc 24,35)». La Eucaristía es la donación que Jesucristo hace de sí mismo, revelándonos el amor infinito de Dios por cada persona. En este admirable Sacramento se manifiesta el amor «más grande», aquel que impulsa a «dar la vida por los amigos» (cf. Jn 15,13). ¡Qué admiración gozosa y qué emoción creyente debe suscitar el Misterio eucarístico en nuestro corazón!

En el **Día del Corpus** siempre celebramos el **Día de la Caridad**, y la acción de gracias por el servicio que Cáritas Diocesana, con las Cáritas parroquiales, van realizando a lo largo de todo el año, semana tras semana. La Iglesia, siendo fiel a su Señor Jesucristo, vive para amar. Y la Caridad es una tarea intrínseca de toda la Iglesia, forma parte esencial de su misión originaria, al igual que el servicio de la Palabra y los Sacramentos.

Escuchando y poniendo en práctica el mensaje de Jesús tan bellamente expresado en la parábola del buen Samaritano (Lc 10,25-37), nos damos cuenta de que la caridad cristiana es la respuesta a las situaciones de necesidad y de indigencia. Una respuesta que busca medios y personas al servicio de quienes nos necesitan. Pero una respuesta competente, cargada de humanidad, que no se queda en momentos puntuales, y que se da por parte de gente bien formada en «las aptitudes del corazón», que ama a todos como una consecuencia que se desprende de su fe. La caridad cristiana consiste en descubrir dónde se necesita el amor y actuar en consecuencia. Y esto realizado como comunidad cristiana, con programación, previsión y colaboración con otras instituciones similares. Porque la caridad cristiana que intentamos vivir desde Cáritas no quiere actuar por otro objetivo que no sea amar a las personas con un amor gratuito, que ciertamente viene de Dios, que no impone la fe a nadie pero sí la propone desde el amor comprometido. De tal manera que todos los miembros de Cáritas den testimonio creíble de Cristo con su actuación, y sobre todo con su compromiso personal y comunitario.

«**Compromiso social y caridad transformadora**» es el lema propuesto para el Día de la Caridad 2018 y está conectado con el mensaje de la campaña institucional de Cáritas: «Tu compromiso mejora el mundo». Se nos proponen cuatro compromisos: 1. Vivir con los ojos y el corazón abiertos a los que sufren; 2. Cultivar un corazón compasivo; 3. Ser capaces de ir contracorriente en el compromiso; y 4. Ser sujeto comunitario y transformador de la sociedad y del mundo, y esto sólo es posible desde el ejercicio de un compromiso comunitario, vivido como vocación al servicio de los demás. No olvidemos que Cáritas diocesana somos todos. Cáritas, Corpus, Eucaristía... significan «amor concreto», el amor «más grande» de Cristo, que se hace presente y activo entre nosotros.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Celebració de la Festa de Fàtima a La Massana, Andorra

Diumenge dia 13 de maig, Festa de l'Ascensió i de la Mare de Déu de Fàtima, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va presidir una solemne Eucaristia a la Parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de La Massana (Principat d'Andorra), on hi ha la seu de la Confraria de Nostra Senyora de Fàtima d'Andorra.

Estava acompanyat pel Rector de la Parròquia, Mn. Lluís Eduard Salinas, i el Capellà de la comunitat portuguesa, P. Albano Teixeira Fraga. Hi va ser present l'Hble. Sr. Cònsol de La Massana, Sr. David Baró i el Cònsol Honorari de Portugal a Andorra, Sr. José Manuel da Silva, així com el President de la Confraria Sr. Paulo Jorge Martins Guilheiros. Acompanyava els cants la coral portuguesa de La Massana.

Gran part de la Missa va ser oficiada en llengua portuguesa i l'Arquebisbe remarcà la joia d'estar a prop de tots els portuguesos i de tots els devots de la Mare de Déu de Fàtima.

A la seva homilia destacà que l'Ascensió és la glorificació i l'entrada a la glòria de Déu de la humanitat. El «cel» s'ha obert perquè hi entri tot el que és nostre, redimit per Jesús, Ressuscitat. Animà a viure de cara al cel, on Maria Assumpta i Ressuscitada, vetlla pels seus fills i filles. No ens podem conformar amb una vida d'horitzons materials. L'ésser humà és un compost d'ànima i cos i les dues dimensions s'han de desenvolupar i cuidar. Si posem l'esperança en les coses materials sempre restarem decebuts perquè l'ésser humà cerca l'infinít, l'eternitat, la perdurabilitat de l'amor.

Jesús Ressuscitat i Maria Assumpta ens obren el camí de l'esperança, ens atreuen cap a una vida noble i santa. I la mesura d'aquesta santedat serà sempre l'amor concret als qui tenim a prop i als

més necessitats. Sense menystenir l'amor per les coses de la terra (família, país, cultura, etc.) en els nostres temps cal refermar l'amor a Déu i a les coses eternes. Cal cuidar la fe, l'esperança i l'amor.

La nostra devoció a Maria Santíssima sota l'advocació de Fàtima, ens porta a lluitar contra el Maligne, a resistir les temptacions i a viure en la joia de la fe cristiana, que sempre i en tota circumstància és font d'esperança i de pau.

Després de la Missa, l'Arquebisbe en nom dels presents consagrà a Maria Santíssima, reina de Portugal i Mare de l'Església, tots els portuguesos i els andorrans i es van cantar els himnes tradicionals del Santuari de Fàtima.

També l'Arquebisbe signà en el llibre d'honor de la Confraria i a la sortida participaren amb el Sr. Cònsol de la festa popular que es clogué amb un dinar amb la Junta de la Confraria i el Cònsol Honorari de Portugal. A les postres li oferiren la sorpresa d'un esplèndid pastís amb decoració adient per festejar els 25 anys d'episcopat de Mons. Vives i els seus 15 com a Bisbe residencial d'Urgell i Copríncep d'Andorra que s'esqueia el dia anterior.

▀ Trobada de delegats episcopals de Càritas.

Els delegats episcopals de Càritas van celebrar la 11a Trobada, el 3 i 4 de maig a Madrid, amb l'objectiu d'aprofundir sobre la temàtica de «La Jornada Mundial dels Pobres. Experiències i propostes». Hi va haver la presència d'un gran nombre de delegats episcopals de les diferents Càritas diocesanes d'Espanya, entre els

quals hi va ser el Delegat de Càritas Urgell, Mn. Jaume Mayoral.

▀ **Aplec de Pasqua a Arboló.** A l'ermita de la Mare de Déu d'Arboló, al Pallars Sobirà, es va celebrar el diumenge 6 de maig el tradicional Aplec de Pasqua amb una nodrida assistència de fidels i pelegrins.

Durant el dia van passar enguany més de 500 persones d'ar-

reu de la comarca del Pallars Sobirà, devots de Maria, la Bona Mare.

Cada any amb l'ajuda del Parc Natural de l'Alt Pirineu i l'Ajuntament de Soriguera es fan millores a l'exterior del Santuari: aquest any es va estrenar el tros de la barana i passamans de l'últim tram del camí que facilita la pujada sobretot a les persones més grans.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

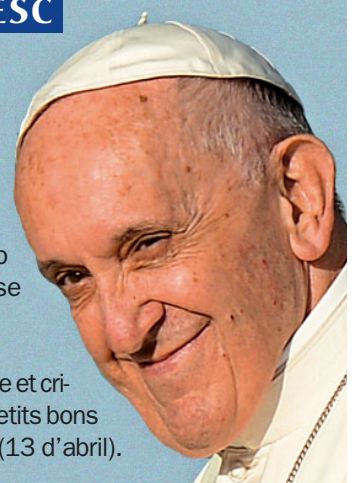
@Pontifex: «Ser pobres en el cor, actuar amb humil mansuetud, saber plorar amb els altres, buscar la justícia amb fam i set, mirar i actuar amb misericòrdia: això és la santedat» (10 d'abril).

@Pontifex: «La paraula «feliç» o «benaurat» esdevé sinònim de «sant», perquè la persona fidel a Déu aconseguix, en el lliurament de si mateix,

la veritable felicitat» (11 d'abril).

@Pontifex: «El sant és una persona d'esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. No hi ha santedat sense pregària» (12 d'abril).

@Pontifex: «La santedat a la que et crida el Senyor creix a través de petits bons gestos de la vida quotidiana» (13 d'abril).

Assemblea de la FEMN

La Fundació Esplais Santa Maria de Núria (FEMN) va celebrar l'Assemblea anual, el dissabte 28 d'abril, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell. Fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel President de la FEMN, Sr. Eloi Villalta, i hi va assistir el Delegat de Joventut del Bisbat d'Urgell, Sr. Lluís Plana, i el Consiliari de la FEMN, Mn. Joan Pau Esteban, així com els representants dels centres d'esplai parroquials i de les cases de colònies del Bisbat.

Es va valorar la recent trobada del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés, «Vèrtex», que va reunir més de 4.000 infants, joves i monitors a Vilafranca del Penedès els dies 14 i 15 d'abril amb l'objectiu de commemorar el 60è aniversari de l'inici de les activitats la Fundació. També les altres activitats recents. Cada centre va informar de les activitats previstes per a aquest proper estiu i es va informar sobre les activitats programades.

L'Arquebisbe els va animar a seguir treballant al servei dels joves i infants, i els va encoratjar a sa-

ber escoltar els infants i joves en les seves problemàtiques i dificultats i a saber-los acompanyar i orientar en la seva vida perquè l'esplai i les colònies són una «escola de vida».

La Fundació Esplais Santa Maria de Núria (FEMN) té com a finalitat principal la formació integral de nens i joves, amb una atenció especial en els períodes de temps lliure, al Bisbat d'Urgell.

► **Confirmacions a Gerb.** Diumenge 6 de maig va ser un dia important per a la comunitat parroquial de Gerb (Noguera). S'hi celebrava al poble la festa d'homenatge a la gent gran i, ahora, 12 joves de la Parròquia rebien el sagrament de la Confirmació de mans de l'Arquebisbe Joan-Enric.

A la seva arribada a la Parròquia, Mons. Vives fou rebut per la Presidenta de l'Entitat Municipal Descentralitzada de Gerb, Sra. Francina Marquina Moreno, i per l'Alcaldessa del municipi d'Os de Balaguer, Il·lma. Sra. Es-

tefania Rufach i Fontova, i pel Rector de la Parròquia Mn. Pau Vidal.

A l'iniciar l'Eucaristia dominical, Mons. Vives rebé la salutació d'una jove que es confirmava en nom de tot el poble, i el Rector li agrai la seva presència i posà de manifest les recents obres realitzades al temple com un vitrall nou i l'arranjament d'elements gràcies a la bona entesa i col·laboració amb l'Ajuntament.

En acabar, Mons. Vives visità l'Entitat Municipal i signà en el llibre d'honor de l'EMD i rebé un obsequi per part de les dues alcaldesses en nom de tot el poble de Gerb.

Després seguí un dinar de germanor al poliesportiu amb la festa dels majors i dels que ja han complert els 90 anys als qui Mons. Vives pogué saludar.

► **Confirmacions a Andorra la Vella.** Divendres 4 de maig, al ves-

pre, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va administrar el sagrament de la Confirmació a 30 joves de la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella. A la seva arribada a la Parròquia fou rebut pel Cònsol Menor de la Parròquia, Hble. Sr. Marc Pons, i pel Rector i Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries. La celebració de l'Eucaristia fou concelebrada pel Rector, Mn. Ramon Sàrries; el P. Albano Teixeira Fraga, sacerdot portuguès, encarregat de l'atenció a la comunitat portuguesa del Principat d'Andorra; i Mn. David Codina.

El nostre compromís cristià necessita d'una espiritualitat no descafeïnada!

La festa del Corpus ens porta a les nostres comunitats parroquials la Campanya de Càritas, aquest any amb el lema «El teu compromís millora el món». Jo m'atreveixo a afegir-hi «el teu compromís cristià». Només així, sense mitges tintes ni ambigüitats, podem ajudar a millorar el món des d'una vivència de fe que ens empeny a donar-nos als altres, a fer el pas definitiu cap endavant i fer de la nostra societat, una societat ordenada vers el bé comú, amb plena comunió amb el missatge de Jesús i la construcció del Regne de Déu; on la justícia social, la dignitat humana i la llibertat de la persona siguin una veritable realitat.

El Papa Francesc ens crida, en l'exhortació apostòlica *Gaudete et exultate*, a un compromís ferm i entregat a canviar les situacions d'injustícia en el món en què vivim. Ens diu: «Quan trobo a una persona dormint a la intempèrie, en una nit freda [...] puc reaccionar des de la fe i la caritat, i reconèixer en ell a un ésser humà amb la meua mateixa dignitat, a una criatura infinitament estimada pel Pare, a una imatge de Déu, a un germà redimit per Jesucrist. Això és ser cristians!»

En aquesta crida, el Papa Francesc, en la Diada de la Caritat del Corpus, ens recorda que no podem descafeïnar el nostre compromís cristià. És el mateix Jesucrist que es dona a nosaltres amb el pa i el vi del memorial eucarístic «això és el meu cos... això és la meua sang». Volem una espiritualitat «d'ulls oberts»? Hem de mirar als altres i les seves mancances, perquè aquesta és una veritable espiritualitat, la que cerquem per a Càritas amb un compromís, també espiritual, que transformi els cors dels creients.

El compromís de Càritas d'Urgell no és descafeïnat: formem part de la família que formen 70 Càritas diocesanes a Espanya, 5.821 Càritas parroquials, 84.449 voluntaris/es i 4.839 persones contractades. Compromís per poder acompanyar i mostrar l'amor de Déu a més de 3,5 milions de persones que han necessitat el servei de Càritas durant l'any 2017.

Mn. Jaume Mayoral

Delegat episcopal de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prevere dominicà i màrtir; sant Francesc Caracciolo, prevere, fundador dels caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sauc (San-

cho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. ■ **Sant Feliu de Llobregat:** beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cincorres, bisbat de Tortosa, prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fundador dels premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prevere, fundador dels

Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremond, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Guillelm, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. □ **Tortosa:** Dedicació de la Catedral. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, màrtirs; beat Josep Anchieta, prevere jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

Alçaré el calze per celebrar la Salvació

L'Aliança del Sinai és conseqüència de l'acció alliberadora de Déu amb els oprimits per l'esclavatge d'Egipte: *Heu vist com us he pres sobre les ales igual que l'àguila i us he portat fins a mi. Si observeu les condicions de la meua Aliança, sereu la meua possessió personal a part.*

La resposta del poble sencer, que a una sola veu diu «Farem tot el que diu el Senyor», és resposta lliure i agraïda al Senyor.

Després del primer relat (Ex 19,1s) i presentades les clàusules de l'Aliança —els deu Manaments—, el Codi de l'Aliança (Ex 20-24) concreta les exigències morals fins a narrar la celebració litúrgica de l'Aliança quan Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'Aliança que el Senyor fa amb vosaltres.»

Un animal partit per la meitat (Gn 15, 10) simbolitza les parts contraents que s'obliguen a patir la sort de l'animal partit per la meitat si no compleixen el Pacte.

L'homília als Hebreus exhorta una Comunitat en crisi a renovar la confiança en Crist, *Gran Sacerdot compassiu i acreditat davant Déu (He 2,17).*

El punt central de l'exposició (He 8,1) és que *tenim un Gran Sacerdot que s'ha assegut en el cel a la dreta del tron de la Divina Majestat com a Ministre que oficia en el veritable Tabernacle erigit per Déu mateix.*

Més encara: la clau és que *Crist s'ha ofert Ell mateix a Déu com a víctima sense tara, en comptes d'ofereir sang de bocs i vedells. Així la seva sang ens purificarà de les obres que porten la mort.*

Jesús encarrega als deixebles *preparar lloc per menjar l'anyell pasqual; però no segueix del tot el ritual jueu sinó que inaugura una Pasqua nova on la novetat són les paraules que l'auto-defineixen com el Pa partit.*

També les paraules identificant-se amb *la sang de la Nova Aliança* assenyalen el caràcter de Pasqua nova d'aquest Sopar singular.

Totes les tradicions de la institució de l'Eucaristia (1Co 11,23s; Mc 14, 22s; Mt 26,26s; Lc 22,19s) coincideixen a testimoniar solemnement que *Jesús digué: «Això és el meu cos».* Amb un explícit «és» que té força literal d'identificació absoluta que fa palès el sentit totalment nou respecte als pans àzims del ritual jueu.

Mn. José Luis Arín

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: “El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?”. Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.